

imidlertid den tyske Lovs Principer for indenlandske Selskaber. Nu gælder for disse Lov af 25. Maj 1917, der har fastholdt og videre udformet de samme Principper.

Efter §§ 3 og 117 i Loven af 1917 skal et Forsikringselskab for gyldigt at kunne træde i Virksomhed have sine Vedtægter stadfæstede af Kongen. Drejer det sig om Livsforsikring, skal Selskabet desuden have Kongens Stadfæstelse af det tekniske Grundlag for Virksomheden. Og lige med Livsforsikring staar ifølge § 2 anden Personforsikring, som meddeles for Livstid eller for længere Tid end ti Aar. For anden Forsikring end Personforsikring, der meddeles for al Fremtid eller for længere Tid end ti Aar, skal Selskabet ifølge §§ 7 og 123 have Kongens Stadfæstelse af Regler for Beregning af Præmier og Præmiereserver.

Efter §§ 4 og 121 skal ethvert Selskabs Vedtægt indeholde Selskabets Maksimeringsregler — en Regel, der ikke findes i den tyske Lov. Paa den anden Side har den svenske Lov ikke den tyske Lovs Regel, om at de almindelige Forsikringsbetingelser skal indsendes, naar Koncession søges.

Tilsynet udøves af en Forsikringsinspektion, om hvis Organisation og Virksomhed Kongen giver nærmere Bestemmelser. For Tiden bestaar den af en Formand og tre Medlemmer.

Ifølge Lovens § 227 kan Forsikringsinspektionen udnævne en Revisor til sammen med et Selskabs Revisorer at gennemgaa Regnskaber og undersøge Ledelsens Forretningsførelse.

For udenlandske Selskaber gælder en særlig Lov af 24. Juli 1903, der bl. a. foreskriver, at et udenlandsk Selskab til Sikkerhed for de forsikrede skal deponere 100 000 Kr. for Livsforsikring, samme Beløb for Brand- eller Søforsikring og 50 000 Kr. for enhver anden Forsikringsart.

5. Norge fik først en Tilsynslov den 29. Juli 1911, og denne er kun for Livsforsikringens Vedkommende en egentlig Tilsynslov. For Skadesforsikrings Vedkommende giver den vel en Del normative Regler bl. a. ogsaa om Regnskabsaflæggelse, ligesom den foreskriver, at Aarsregnskabet skal indsendes til Forsikringsraadet, der bestaar af 3 Medlemmer, hvor af et skal være matematikkyndig Forsikringstekniker, et andet have de for Dommere nødvendige Egenskaber. Forsikringsraadets Opgave er imidlertid kun at paase, at Regnskabet aflægges i Overensstemmelse med de gældende Forskrifter, samt at lade det offentliggøre i norsk Kundgørelsestidende.

Efter de senere Aars store Sammenbrud indenfor den norske Forsikringsverden har man imidlertid overdraget Formanden for Forsikringsraadet at udarbejde et Forslag til Lov om Skadesforsikring, og for ganske nylig er det paagældende Forslag, der følger de samme Hovedlinier som den svenske og den tyske Lov, kommet offentlig frem.

6. Sammenlignet med alle de Lande, der hidtil er omtalt, indtager *England* en Særstilling, idet her end ikke for Livsforsikrings Vedkommende findes en Tilsynslovgivning. Efter Sammenbruddet af 2 store Livsforsikringselskaber — „Albert“ og „European“ — fik man vel i 1870 en Lov om Livsforsikringsvirksomhed (life Insurance Companies Act), og i 1909 udvidedes denne Lov til ogsaa at omfatte visse andre Arter af Forsikring, navnlig Brand- og Ulykkesforsikring samt Arbejdsgiveres Forsikring af Ansvar overfor Arbejdere (Assurance Companies Act, 1909). Men denne Lovgivnings Hovedindhold gaar ud paa, at Selskaberne skal aflægge Regnskab efter visse, i selve Loven foreskrevne Formularer, og indsende disse Regnskaber til Handelsministeriet (board of trade), der offentliggør dem. Hertil kommer dog efter Loven af 1909 Sect. 5 en Bestemmelse, der synes at varsle et helt nyt Princip, nemlig, at ethvert under Loven faldende Selskab i det mind-